

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziiolecka (spr.)

SSO Ewa Taberska

SSR del. do SO Marta Michałek-Dutkiewicz

Protokolant: p.o. stażysty M. F.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Jerzego Maćkowiaka

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015

sprawy **M. D. (1)**

oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 6 sierpnia 2015 roku, sygnatura akt II K 495/15

uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. D. (2) i w tym zakresie sprawę przekazuje Sadowi Rejonowemu w Szamotułach do ponownego rozpoznania

/-/M. D. (3) /-/M. Z. /-/E. T.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szamotułach wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2015 roku uznał oskarżonego **M. D. (2)** za winnego popełnienia przestępstwa kradzieży określonego w art. 278 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 10 złotych (wyrok karta 77 – 78 akt; uzasadnienie wyroku karta 80 – 85 akt).

Powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego, zaskarżył oskarżyciel publiczny, zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 73 § 2 k.k., poprzez niezastosowanie w okresie próby obligatoryjnego dozoru.

W konsekwencji powyższego apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddanie oskarżonego M. D. (2) pod dozór kuratora sądowego w okresie warunkowego zawieszenia wykonania kary wynoszącego 3 lata (apelacja – karta 92 – 94 akt).

Na rozprawie apelacyjnej prokurator, podtrzymując zarzut zawarty w apelacji, zmodyfikował jej wniosek końcowy i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku (protokół rozprawy apelacyjnej – karta 110 akt).

Sąd Odwoławczy zaważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego, zwłaszcza w kontekście zmiany jej wniosku końcowego na rozprawie apelacyjnej, okazała się w pełni zasadna.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy przypomina, iż skazanie bez przeprowadzania rozprawy poprzedza zawarcie swoistego porozumienia pomiędzy sprawcą czynu, a prokuratorem, w efekcie którego ten ostatni, występuje do sądu z wnioskiem o skazanie na uzgodnioną wcześniej karę.

W świetle dyspozycji art. 343 § 1 k.p.k. oczywistym jest, że uwzględnienie umieszczonego przez prokuratora w akcie oskarżenia wniosku o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary lub środków karnych (art. 335 § 1 k.p.k.), obliguje sąd do wydania orzeczenia zgodnego z tym wnioskiem, co do wszystkich zawartych w nim rozstrzygnięć, a więc zarówno w zakresie kar (rodzaj, wymiar, sposób wykonania), jak i środków karnych – tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 października 2007 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV KK 334/07.

Jeżeli sąd uzna, iż nie zachodzą warunki do uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 335 k.p.k., to sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych. Sąd nie jest władny skazać oskarżonego na posiedzeniu w trybie art. 343 k.p.k. na innych warunkach niż te, które zostały przedstawione we wniosku lub wynegocjowane na posiedzeniu. Jeżeli zatem sąd uznaje że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku, to - zgodnie z art. 343 § 7 k.p.k. - musi skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2005 roku, IV KK 43/05, LEX nr 147126).

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy, uznając, iż zachodzą warunki pozwalające na wydanie wyroku na posiedzeniu i uwzględnienie wniosku oskarżyciela publicznego o wydanie wyroku bez przeprowadzenia rozprawy, wydał wyrok skazujący zgodny wprawdzie z treścią wniosku prokuratora, niemniej naruszający przepisy prawa materialnego.

Podkreślić w tym miejscu należy, że sąd zawsze zobligowany jest do zbadania wniosku prokuratora pod względem zarówno formalnym, jak i merytorycznym. Kontrola ta powinna, między innymi, objąć także zagadnienie zgodności propozycji zawartych we wniosku z regułami obowiązującego prawa materialnego. Zaakceptowanie wniosku, który zawiera propozycje wymierzenia kary naruszającej granice sankcji przewidzianej w przepisach szczególnej albo ogólne reguły wymiaru kary, oznacza, że do wydania wyroku na posiedzeniu doszło pomimo braku spełnienia warunków określających dopuszczalność orzekania w tym trybie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2011 roku, sygn. akt. II KK 45/11).

W niniejszej sprawie Sąd I instancji nie dostrzegł, iż wniosek prokuratora zawiera błąd merytoryczny. Oskarżony M. D. (2) w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu nie ukończył lat 21, a w czasie orzekania przez Sąd I instancji lat 24. Oskarżony urodził się bowiem w dniu 6 października 1996 roku, zarzucany mu czyn został popełniony w lutym 2015 roku, a wyrok skazujący wydano w dniu 6 sierpnia 2015 roku. W tym stanie rzeczy oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora było obowiązkowe w świetle treści art. 73 § 2 k.k. Tymczasem wniosek prokuratora złożony na podstawie art. 335§1 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy nie obejmował zastosowania wobec oskarżonego M. D. (2) obowiązkowego dozoru.

Dostrzeżone w porę powyższe uchybienie powinno w konsekwencji skutkować rozpoznaniem sprawy na zasadach ogólnych, bowiem tylko wówczas istniałaby możliwość zastosowania wobec oskarżonego M. D. (2) obowiązkowego dozoru. Nie jest bowiem dopuszczalne uwzględnienie wniosku, o którym mowa w art. 335 k.p.k., jeżeli wniosek zawiera propozycje niezgodnych z prawem rozstrzygnięć. W takim wypadku powinnością sądu jest rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych albo doprowadzenie do stawiennictwa na posiedzeniu prokuratora i oskarżonego, i spowodowanie uzgodnienia przez nich wniosku we wszystkich elementach zgodnego z prawem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2011 roku, sygnatura akt. III KK 41/11).

Sąd Rejonowy w Szamotułach, akceptując wniosek prokuratora w zaproponowanym przez niego kształcie, nie dokonał prawidłowej jego kontroli i wydał wyrok naruszający przepis art. 73 § 2 k.k.

Z istoty wyroku wydanego w trybie art. 343 § 6 k.p.k. i konsensusu zawartego między oskarżycielem publicznym a oskarżonym wynika zakaz samodzielnego dokonywania zmian w treści wniosku przez sądy każdej instancji. Naruszałoby to bowiem warunki zawartej między stronami postępowania ugody (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2012 roku, sygn. akt. II KK 202/12). Dlatego również Sąd Odwoławczy nie jest uprawniony do zmiany zaskarżonego orzeczenia w ramach kontroli instancyjnej i ukształtowania wyroku w sposób zgodny z przepisami prawa procesowego, jak i materialnego. Stanowiłoby to bowiem nie tylko naruszenie wspomnianego wyżej konsensusu, ale również pozbawiałoby oskarżonego możliwości odwołania się od nowo ukształtowanego wyroku.

Z uwagi na powyższe Sąd Odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Pile do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy, ponownie rozpoznający sprawę, powinien zatem dążyć do zmodyfikowania na posiedzeniu konsensusu zawartego między oskarżycielem publicznym a oskarżonym M. D. (2) i wydania wyroku bez przeprowadzenia rozprawy na podstawie nowo zawartego porozumienia, bądź też wydać wyrok po przeprowadzeniu rozprawy w sposób zgodny z przepisami prawa procesowego, jak i materialnego.

/M. D. (3)/ /M. Z./ /E. T./